

de ballen die niet is neergeslorpt. Vanaf toen moesten ze zich te overleven tussen de ijschotsen en grillige sneeuwvelden. Gelukkig hadden ze drie sledes mee, een tent en heel veel blakjes eten. Ze laadden al hun spullen op de sledes en begonnen aan een barre tocht over het ijs, op zoek naar land. En ook naar redding.

Het was een tocht vol moeilijkheden. De kou. Het felle zonlicht. Ziektes. En natuurlijk... Hij wijst naar iets achter om en iedereen draait zich om. Een paar kinderen schrikken terug. In ten misstaat een levensgrote, opgezette ijsbeer op zijn achterpoten, zijn bek wijd open.

Rufus loopt verder naar een foto van twee mannen die de sledes over het ijs sleuren. We komen steeds iets dichterbij de hoek met de lege vitrine. Het lijkt ook steeds kouder te worden.

Het zag er niet best voor ze uit, gaat Rufus verder. Ze kwamen nauwelijks vooruit, want de sledes liepen steeds vast. Ze wisten dat de kans om ooit gered te worden heel klein was.

Ondanks alle gevaren bleef Andrée dingen onderzoeken en meten. Hij was en bleef een uitvinder, tot in de puntjes van zijn snor. Hij maakte tekeningen en schreef alles op: de dikte van het ijs, de stand van de zon, de vondst van een bijzondere vogel. De andere twee mannen begrepen niet waarom. 'Je weet maar nooit,' zei hij dan, 'misschien ontdek ik wel iets heel waardevols.' Maar wie gaat jouw ontdekkingen dan ooit nog lezen?' vroegen ze hem. 'Misschien worden we wel nooit gevonden. Misschien vriezen we dood en verdwijnen we onder een dikke laag ijs en sneeuw. Misschien worden we wel vergeten.' Maar Salomon wilde dat niet horen. Iemand, hoopte hij, iemand moest de dingen die hij opschreef toch wel vinden. Ooit.

Iedereen is muisstil. Rufus loopt naar de hoek van de zaal en de klas volgt. Ik ga dicht bij Archie staan.

'Een maand na hun vertrek had nog steeds niemand iets van ze gehoord. Twee maanden later ook niet.'

'Konden ze niet even bellen?' vraagt Mark.

Menno kreunt.

'Ze hadden toen nog geen mobieltjes, hè Mark,' legt de juf uit.

'Inderdaad,' zegt Rufus. 'Een paar jaar lang hebben ze zoektochten gehouden, maar ze bleven onvindbaar. Pas dertig jaar

Ooit

*een barre tocht over het ijs, op zoek naar land
een tocht vol moeilijkheden
en..... schrikken
een ijsbeer op zijn achterpoten, zijn bek wijd open
het lijkt ook steeds kouder te worden
het zag er niet best uit
de gevaren
de bijzondere ontdekkingen
een dikke laag ijs en sneeuw
iemand moest toch wel vinden
Ooit
maar ze bleven onvindbaar*